

La banda dels Ilunàtics

Francesc Puigpelat

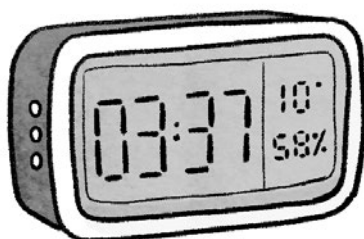

Col·lecció L'Elefant, número 21

Dibuixos
de **Sònia Albert**

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

La nit de les cinc ovelletes

Aquesta rara aventura va començar una nit que, tot d'una, vaig obrir els ulls i vaig topar amb els números vermells del despertador, que marcaven:

3:37

Ho heu llegit bé: les 3:37. Negra nit. Ni rastre de la llum de l'alba. Ni un soroll pel carrer. El món sencer clapava. La natura descansava. La ciutat acumulava forces per a un demà atrafegat.

Bé: sí que se sentia un soroll. Una remor sorda i contínua. Eren els roncs del pare, al dormitori del costat, a l'altra banda d'un envà primet.

Vaig aclucar els ulls i em vaig concentrar per adormir-me un altre cop. Endebades. Com més ho volia, més impossible era dormir.

No era el primer cop a la vida que em despertava de nit. Ara bé: les altres vegades estava tan zombi que em tornava a adormir de seguida. En aquella, en canvi, estava tan desperta com si fossin les dotze del matí d'un dia assolellat.

Per què? Era estrany, però no volia trencar-m'hi el cap. Vaig tancar els ulls i vaig aplicar un mètode infal·lible, segons els experts: comptar ovelletes. Una, dues, tres, quatre, cinc... Però no arribava a sis. Abans de la sisena, les ovelletes se m'esborraven del magí, i les substituïen coses que no eren blanquetes, ni flonges, ni innocents.

Quines coses? Us en faré una llista.

Estava a mitges d'un treball de socials sobre la caiguda de l'Imperi Romà.

Tenia encara més dubtes pel que fa al xinès. *Cadira* s'escrivia 椅子? O em confonia amb *taula*?

Repassava els moviments de la mà esquerra en un passatge difícil del *Concierto de Aranjuez*, que havia de tocar al concurs més important de Tarragona: el Tarraco Música.

M'apareixien fragments de programa informàtic del curs de pensament computacional.

Em tornava la ràbia d'haver perdut un combat de karate amb la Cati, per culpa d'una puntada de peu mal executada. Una *kansetsu geri*, per ser exacta.

Em preguntava què passaria quan tot el gel de l'Antàrtida es fongués per culpa del canvi climàtic. El nivell del mar arribaria fins a casa, prop de la Rambla Nova?

I no continuo, perquè no acabaria mai. Fet i fet, només és una part (petita!) de les idees que em bullien al cap. I escric el verb *bullir* amb tota la premeditació. Us heu fixat mai com bull una cassola plena d'aigua? Heu observat que hi apareixen i s'esvaneixen estols de bombolles, a tota velocitat? Doncs bé: el meu cap era com una cassola plena, no de bombolles, sinó d'idees, d'imatges, de records, de projectes i de pors.

Sobretot, pors. Perquè, amb el pas del temps, tot era més i més angoixant.

Al cap d'una estona, vaig mirar el rellotge. Marcava:

3:48

Vaig fer un bot al llit. Quèèèèè? Només havien passat onze minuts?

Vaig jeure altre cop, vaig sospirar i em vaig concentrar. Els roncs del pare m'arribaven de forma nítida. I pujaven de volum. Cada cop més forts. Em vaig tapar el cap amb el coixí, endebades.

Aleshores vaig perdre el control. Em vaig aixecar, vaig sortir al passadís, vaig obrir la porta del dormitori dels pares i vaig encendre el llum.

La mare es va incorporar i em va mirar astorada. El pare, ajagut de costat, va remugar i va mig aclucar un ull.

–Pots parar de roncar, papa? –vaig cridar–. És impossible dormir, en aquesta casa.

El pare es va incorporar.

–Però, jo... No... –va balbucejar.

–Que parís de roncar, he dit!

Vaig tancar la porta d'un cop i vaig tornar al llit.

Els roncs s'havien aturat en sec, però jo seguia sense dormir, per més ovelletes que m'imaginés.

Cap allà a les quatre, vaig treure la guitarra de la funda. «Ben mirat –vaig pensar–, no dormir té avantatges. Et dona més temps per practicar». I vaig repassar els passatges més embolicats del *Concierto de Aranjuez*. Al menjador esclar! Per tal de no destorbar els pares.

Vaig tocar una bona estona, mentre rumiava que Mozart, el més gran dels nens prodigis, tampoc

no devia dormir gaire. Com, si no, hauria pogut compondre una simfonia als vuit anys?

No va ser fins passades les cinc que em va venir la son. Vaig desar la guitarra, em vaig estirar i vaig perdre el món de vista.

Un cas de psicòleg?

Vaig mig obrir un ull i vaig clavar-lo al rellotge, que marcava:

6:52

Faltaven, doncs, vuit minuts perquè sonés el despertador. Vaig posar-me panxa enlaire i vaig sentir una remor rere l'envà del dormitori dels pares. No era un ronc. Enraonaven. I el tema era jo: n'estava segura.

Em vaig incorporar i vaig agafar un got buit de la tauleta de nit. El vaig collar a l'envà per la part de dalt i vaig posar l'orella al cul del got. A les pel·lícules, és un mètode infal·lible per sentir

converses. I funciona! Perquè després els mestres diguin que les pel·lícules no són educatives!

Tanmateix, les veus eren força febles. Transcripció de forma aproximada el que vaig pescar:

MARE. [...] No m'ho puc creure...

PARE. Doncs és així [...] Tinc l'oïda fina. La Janis no volia fer soroll. Per això ha agafat la guitarra [...] ha anat al menjador [...] la sentia, de tota manera [...] i he mirat per l'esclatxa de la porta...

MARE. I tocava?

PARE. Bastant bé, per l'hora que era [...] Concentrada [...] L'he sentida fins cap allà les cinc...

MARE. [...] ha arribat el moment de prendre una determinació. Això no pot continuar així!

PARE. No exageres?

MARE. [...] li vam explicar al Pere les coses rares que feia darrerament? I què ens va dir? Està estressada [...] símptomes d'ansietat [...] Aquesta nit ha fet un pas més: estava rabiosa i ha perdut el control [...] Insomni [...] Cal aturar-ho [...]

PARE. Entesos. I què hem de fer?

MARE. Ja ho saps [...] un psicòleg [...]

Em vaig quedar garratibada. Un psicòleg! Per a mi? Per què? Només perquè estava estressada? A quines «coses rares» del meu comportament es referia la mare?

Els fets d'aquella nit havien encès les alarmes. No havia patit mai insomni ni havia escridassat el pare. Ara bé, se'n podia deduir que se m'hagués aflluixat un cargol a la closca? Em semblava excessiu.

Jo no manava, però. Quan una té dotze anys, toca callar i obeir. La conversa continuava:

MARE. [...] El Pere ens donarà la referència [...] la seva filla va anar al psicòleg uns mesos i va funcionar [...]

PARE. [...] Entesos. Li trucaré avui, i a veure què passa [...]

MARE. No has d'esperar. Demana una visita [...]

PARE. [...] la setmana que ve i [...]

MARE. No! Immediatament! Avui mateix, si pot ser!

En resum: psicòleg d'urgències. Tan greu era, el meu cas?

El despertador va emetre el seu «bip, bip». A l'altra banda de l'envà es va fer el silenci.

Les set del matí. Començava un nou dia. Un nou dia que prometia ser el més horrible de la meva curta existència.